

Papp Márió

pm néhány napja avagy mi gurult az asztal alá 2017 júliusában

1

egy mondat, nem lehet, hogy ne az jusson elsőnek az eszembe, az ablakon is bejön, tolakodón: „Ne hagyjuk, hogy...” – még az is jobb, ha elindulok a fogorvoshoz

2

szájsebész, fogorvos, röntgen aztán előlről, várószoba várószoba után, félkába nyugtalanságomban számolgotok, mindent, madarakat az ablakpárkányon, a művirág leveleit, a napokat, jé, az idei évből épp száznolcvankét nap van mögöttünk, ahogy előttünk is ugyanannyi, kitüntetett nap a mai, tükörközépen, az év tengelyében, ideális a várakozásra, honnan tudhatják ezt várakoztatóim, kétlem, hogy kiszámolták volna

3

ma kinőtt a fogam, hogy milyen drágán és talán nem is véglegesen, pedig egy hónap kíntás árán, azt most hagyjuk, fő az, hogy mégis újra van, újra nevetetek, akár teli szájjal, akár a végén is

4

még mindig a fogaimnak örülök, amikor legutóbb kitörtek, azt kellett volna „nem hagyni” – gondolom és megijedek – a közös bajt, lám, ilyen magától értetődően írják felül a magánsóhajok (?)

5

„Ne hagyjuk...”, no de hogyan ne hagyjuk, amikor jön szembe, mondjuk neki és ha akkor is, megátalkodottan, csak azért is, akkor keményebben, kétkezi érvekkel (?)

6

és ha nem jön az istennek se, akkor vegyük el a kedvét, jó előre, ha neki nem, hát az olyanféléknek, a fajtájának, radikálisan, egyszer s mindenkorra, hogy tanuljon belőle, hogy tanuljanak belőle

7

jut eszembe: „Ki nevet a végén?”, soha sem szerettem, monoton játék volt, és nem kellett hozzá ész, de leginkább azért viszolyogtam tőle, mert csak egymás rovására lehetett – szívből jövően(?), felhőtlenül(?) nevetni

8

erkélyemről egy sövényen túli garáztetőre (is) látok, tetején a hullámpala árnyékos hepéi (hupái?!) ideálisak macskadagonyának, ha süt a nap, előbb-utóbb kerül oda elterült cirnos, olykor több is, néha össze is marakodnak, de most mintha ugyanazt a csíkos paraszmacskát látnám, csak nem hegemonia van kialakulóban (?)

9

locsolom az erkélyt, meleg ellen, de talán tovább toporgok a kelleténél, várom a tigriscsíkos új jövevényt és elődjére gondolok, a pár éve eltűnt garfieldi fenségű Vörire – remélem, jól megy a dolga, ha már - miként azt Ildi megállapította(?) - vidékre kellett utaznia a rokonaihoz

10

meddőnek érzem az igyekezetem: minden napra egy tojás, július: harmincegy alkalom, harmincegy (igaz, akár igencsak bővített) mondat – Chamfort a francia aforizma (talán legnagyobb) mestere, életműve, ami abból minden antológia vándordarabja: jó, ha van kéttucat mondat – ne legyen inkább kérdés(?), az legalább kevésbé hivalkodó

11

a fiam születésnapja, a „Kismirkó” napja, amikor én voltam annyi, mint ő most – az egyik kedvenc játékomból az időt összeméricskéltem – nyolcvanötben, akkor jött Gorbacsov, amikor apám volt annyi, akkor halt meg Sztálin, és most..., de hagyjuk, akár annyival is beérhetnénk, hogy Kismirkó nagyobb nálam egy centivel

12

a virágtartókban virágföld, arról még én tehetek, minden más megy magától: felsőbb emeletről lehullott (kiköpött?) szotyola, madárürülékkel, széllel érkezett vándormag, magától burjánzó, igénytelen, mint a kövirózsa, ami nő, a felét, ha felismerem, jórészt nyilván gaznak mondaná az őszinte szemlélő, én azonban elégedett vagyok velük, lehet, hogy „virágaim” is jöttmentek, de ők választottak engem – felelősséggel tartozom értük

13

örvénylő forgásban ereszkedik valami, mögötte a Nap, nem tudom kivenni, mi lehet, végül a lábam elé hull: vörös madártoll, ritka fajta, verőfény, tiszta üresség mindenfelé, sehol semmi – angyaltoll lehet, mi más (?)

14

ma meg Malina három éves, ő a legkisebb és ez még mindig csak a kezdet, jön sorban majd' mindenki, július a születés hava mifelénk, aki késett pár napot, az is legalább oroszlan, persze ez butaság, nem számít semmit (még szerencse, hogy ahogy mondják: nem kell hinnünk benne ahhoz, hogy hasson)

15

meddőt írtam pár napja, de talán inkább tolakodó, önfontosító az igyekezet, minden napra egy mondat, egy mondat, de miről is, semmiképp a zsarnokságról, azon már túl kell legyünk, de mégis leginkább érdekes, tanulságos, önleleplező ez az igyekezet, mintha terapeutikus hozama volna

16

már nem kell hagynunk (elviselnünk), hogy „Ne hagyjuk...”: azt mondták, tegnapig tervezték a kampányt, ma leszdedik azt a mondatot – de leszdedhető, letakarható, elrakható-e, ha már elhangzott egyszer

17

gyerekkortól barátommal holtra nevetjük magunkat egy sakkálláson, a többiek értetlenek, én mégis egyre biztosabb vagyok benne, hogy (akár szemben sok jól alátámasztott elmélettel) a humor és a játék az emberré válás, aztán meg az emberi lét pillérei

18

a vizes vébé derekán egy fennfelejtett(?) „Ne hagyjuk...” óriásplakát előtt vízilabda-szurkolók hangoskodnak a minket sújtó, vélt bírói elfogultság miatt – humorból torokra forrasztandó nevetés, játékból agresszió: lépdelünk szépen az emberré válás bevégezhetetlen útján

19

elátkozott! – mondta, pedig nem volt babonás: anyám egyszerűen gyűlölte a tizenkilencest, házzámot, naptári napot, még a 19-es villamost is kerülte, hogy miért, nem tudta magyarázatát adni, végül, mintha csak azért is bizonyítani akarna, meghalt tizenkilencedikén

20

midőn ezt írtam, tiszta volt az ég, hun meg esett, a franc se tudott eligazodni

21

csőtörés van a Szigeten, a dunai házunkban: jön a falból a szobába a víz – a világ nagyobbik részén mit nem adnának, isteni csoda lenne, ha jönne a falból a víz, itt meg kész katasztrófa

22

kicsit lejjebb a Dunán, 561 éve Nándorfehérvárnál július huszonkettedikén, az volt aztán a katasztrófa, még szerencse, hogy kivételesen nem nekünk – hallani is a ráckevei harangszót, ide hallatszik

23

a szakember szétvert mindent, nem jön a víz sem, megnyugszik mindenki, most már minden rendben (!?) van

24

most már akkor is korszakos győzelmet arattunk, történelmet írtunk, visszamenőleg igazoltunk és feledtettünk sok minden igazolhatatlant és feledhetetlent, ha megnyílik az egész felfújás alatt a föld, már csak ilyenek vagyunk, hisz nyertünk – mi(!) nyertünk – egy aranyat a vébén – veszteni persze nem mi veszítettünk volna, hanem Hosszú Katinka

25

egy szürkekék kismadár, azelőtt nem láttam, jó ha volt tíz centi, napokon át fáradhatatlanul hordott mindenfélét az ajtófélfára és a falon kívül rekedt kábelek alkotta szegletbe, műve már egész lakályosnak látszott, kulcsrakésznek, mikor elmaradt, ma már nem jött többé, megette a macska, vagy egyszerűen csak elment a kedve tőlünk – az egésztől (?)

26

ahol csak úgy járnak-kelnek a kitelt becsületű, kőbor használtmacskák, mindennapos a békétlenség, a fölös fészekpusztítás, ott egy úrmacska isten áldása, nem jön több idegen állat, az ottani erősködők is átkerülnek az út túloldalára, ott többé nem más csinál neki tetsző rendet

27

ma születtem, de ki tudja, az ember a saját születéséről csak másodkézből, holmi szóbeszédből
szerez tudomást, sosem tudhat semmi közvetlent, semmi bizonyosat

28

ismét a tigriscsíkos, a többiek már meg sem próbálnak feljutni a garázstetőre, ott szuszog ki-
terülve és rám sem hederít, most már biztos, nem kockáztatunk, ha kimondjuk: történelmi a
pillanat, egy új kor hajnala, a felejthetetlen Vöri éve, majd hosszabb interregnum után új Úr-
macska született

29

a fogaim, egy úrmacska, a csőtörés, féltucat születésnap, én, mennyi égbekiáltó jelentéktelen-
ség és persze a harangszó a víz felől, épp ahogy egy hete, s hogy kiért szól, ugye, ne kérdezzük
most se, mert az újra (vagy még mindig) egy másik történet, mások, jöttmentté tettek égbeki-
áltó jelentéktelenségeiről, hogy legalább mi ne jussunk az ő sorsukra, s hogy ezért netán tarto-
zunk is valamivel

30

vashordóból isznak rumot, cudar népek jönnek – arra ébredtem, hogy ezt a mondatot ismétél-
getem – vajon hogyan folytatódik

31

2017, 7, 31: a mai nap és mind a három prímszám, ez bizonyosan jelent valamit – ha nagyon
akarom

Németh Miklós: Veronika kendője

